

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milí v Kristu,
jezdím do práce skoro hodinu autobusem, a tak mám čas koukat se z okna.

Ježto jsou lidská díla stále stejná a liší se jen vylepované reklamy, ob-

divuji stále se měnící dílo Boží - přírodu.

Je nádherná vždy a všude, v upravených parcích i náletových houštích. Přivedla mě k zamyšlení.

Nejen o tom, že ona tu byla, když my jsme tu ještě nebyli, a bude, až my tu dávno nebudem, ale svou podobností křesťanskému spektru.

Topoly - vysoko nad krajinu i populaci vyčnívající mocné stromy i lidé - Hus, Komenský, Farský...

Duby - obrovské stromy, které schytávají blesky, ale obstojí v každé bouři – Metoděj, Masaryk.

Lípy - sestřičky vonící medem a láskou. Skýtají bezpečí, potravu, ochranu. A že jich mezi námi Bohu díky je. Za všechny Anežka Česká, ochránkyně trpících, a maminka Zdislava z Lemberka.

Bílé lilie šířící vůni svatosti a jim podobné růže, které jsou ale nesvaté - dovedou píchat a bránit se.

A pak nesčetná společenstva maminek pampelišek, něžných sedmikrásek a tráva.

Napadlo vás někdy, že nejvíc se my křesťané podobáme trávě?

Tráva prorazí beton... Vyrostete i na místech zasažených povodněmi, radioaktivitou. Zvedne se a rozkvete, ať po ní přejedou pásy tanku nebo přeběhnou děti.

Tráva.

Obyčejná tráva.

I s křesťany je to tak. Jsou skromní, nenápadní, prostí.

Přežijí války, mory, tsunami a Bůh ví co ještě.

A znovu vyrostou a zavoní.

Zkuste se na přírodu kolem dívat jinýma očima.

Je to svět zázraků.

Eva Urbanová

MODLITBA HUSOVA

„Ó nejsladší Kriste, táhni nás slabé za sebou, poněvadž když ty nás nepotáhneš, nemůžeme tě následovat. Dej statečného ducha, aby byl pohotový, a je-li tělo mdlé, ať předchází, prostředkuje i následuje tvá milost, protože bez tebe nemůžeme nic činit, a dokonce ne pro tebe jít na ukrutnou smrt. Dej ducha odhodlaného, srdce nebojácné, víru pravou, naději pevnou a lásku dokonalou, abychom za tebe nasadili nejtrpělivěji a s radostí svůj život.“

Amen

NEDĚLE V ČERVENCI

VI. neděle po svatém Duchu

3. července 2015

Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný ve městě našeho Boha, na své svaté hoře. Bůh v jeho palácích proslul jako hrad nedobytný. (Žalm 48,2.4)

První čtení: Ezechiel 2,1–5

Druhé čtení: 2. Korintským 12,2–10

Evangelium: Marek 6,2–13

Slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje

5. července 2015

Povstaň, Hospodine, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci! Tvoji kněží ať obléknou spravedlnost, tvoji věrní ať plesají. (Žalm 132,8–9)

První čtení: Izajáš 59,20–21

Druhé čtení: Židům 7,23–27

Evangelium: Matouš 24,42–47

Památka mistra Jana Husa

6. července 2012

Hospodin je spása spravedlivých, záštitou v čas soužení jim bývá. Hospodin jim pomáhá a vyváznout jim dává, dá jim z moci svévolníků vyváznout a zachrání je, protože se k němu utíkají. (Žalm 37,39–40)

První čtení: Jeremjáš 1,4–9

Druhé čtení: 1. Petrův 4,12–19

Evangelium: Lukáš 21,12–15

VII. neděle po svatém Duchu

12. července 2015

K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ke mně ucho, slyš, co říkám. Ukaž divy svého milosrdenství, spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají. Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. (Žalm 17,6–8)

První čtení: Ámos 7,7–15

Druhé čtení: Efezským 1,3–14

Evangelium: Marek 6,14–29

VIII. neděle po svatém Duchu

19. července 2015

Bože, pro své jméno mě zachraň, ujmi se mě pře svou bohatýrskou silou. Slyš moji modlitbu, Bože, naslouchej slovům mých úst. (Žalm 54,2–3)

První čtení: Jeremjáš 23,1–6

Druhé čtení: Efezským 2,11–22

Evangelium: Marek 6,30–34.53–56

IX. neděle po svatém Duchu

26. července 2015

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jáším, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28,7)

První čtení: 2. Královská 4,42–44

Druhé čtení: Efezským 3,14–21

Evangelium: Jan 6,1–15

Sk 2, 1-11

Ř 8, 22-27

ev. Jn 15, 26-27; 16, 4b-16

KÁZÁNÍ PRO MILADU

Při psaní svatodušního kázání mi opět přišla na mysl příhoda mnou v kázáních již několikrát citovaná, kterou mi před lety sdělila sestra Milada Janatová z našeho sboru. Jako jedna z nejstarších sester z našeho společenství pamatuje ještě předválečnou náboženskou výuku na školách, která byla přísně konfesně rozdělována podle denominací, ke kterým se jednotliví žáci hlásili. Žáci československého vyznání tak měli svého katechetu, podobně evangelíci a římská katolíci. Miladina kamarádka chodila na náboženství katolické, Milada na československé, a v jednom přátelském rozhovoru obou dívek přišlo na přetřes i téma Ducha svatého. Kamarádka obhajovala své katolické pozice, jak přesně to nevím, ale domnívám se, pokud byla dobrou žačkou a praktikující katoličkou, že nejspíš v intencích v katolické církvi užívaného Kréda Nicejsko-cařihradského nebo Apoštolského a jejich článků víry o Duchu svatém: „Věřím v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.“ Milada jí oponovala, že Církev československá v Ducha svatého nevěří, že je církví, která vyznává Boha, který je Otcem a církví Božího Syna Ježíše Krista. Duch svatý podle Milady měl být výhradně katolickým pojmem, libůstkou a specifikem sesterské církve podobně jako řada jiných, které nová, moderní

a pokroková Církev československá odvrhla. Toto přesvědčení udržela Milada následujících možná i víc než sedmdesát let, až se na jedné z biblických hodin vedených jejím současným farářem, totiž mnou, jehož dědeček v době toho dávného rozhovoru s kamarádkou byl ještě jinochem, dověděla, že na Ducha svatého nevěří jenom katolíci, ale že za ty roky v něj uvěřili i českoslovenští husité. Že Duch svatý není jenom zvláštností jedné církve, marginálií kdesi na okraji zájmu, ale naopak, že Duch svatý je ten, který církev činí církví a věřícího křesťana věřícím. A že jsme, jako věřící československé církve, skutečně různorodým společenstvím, jsem se přesvědčil na příkladu jiného pravidelného účastníka biblických hodin, Mirka Svobody. Ač věkem o deset let mladší nežli Milada, ještě i on prošel povinnou školní náboženskou výukou. Na rozdíl od ní s Duchem svatým problém neměl, problém mu činil druhý článek víry kréda o Ježíši Kristu, který podle vyznání obecné církve není jenom Božím Synem, ale samotným Bohem, tak jak to vyznává Nicejsko-cařihradské krédo: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem. Mirek se nám svěřil, že Ježíšovo Boží synovství plně přijímá, ve své náboženské výchově – školní, církevní i té domácí, však nikdy nebyl vyučován tomu, že Ježíš není jenom

jediným Božím Synem, ale že tento Boží Syn je i jediným pravým Bohem. Mirek a Milada, v součtu pravidelných účastníků našich biblických kroužků činí ti dva zpravidla padesát i víc procent veškerého jejich osazenstva: jedna neví o Duchu svatém, druhý o tom, že Ježíš je pravým Bohem. Něco muselo být špatně. Nijak jsem jim jejich postoje nezazlíval, upřímně si vážím jejich víry i vytrvalosti, kterou ve své církvi osvědčili, jenom jsem si na příkladu obou dvou uvědomil, kolik toho má vlastní církev na poli duchovního vzdělávání svých členů zanedbala. Církev, která se neotevře Božímu Duchu, těžko dojde k jeho Synu, a kdo nemá Syna, nemá Otce. Bylo by však zjednodušující tvrdit, že československá církev nevěřila v Ducha svatého. Článek o něm ve svém krédu má v takřka shodném znění, jak je tomu u tradičních vyznání: „Věříme v Ducha Božího, jenž od věčnosti do věčnosti vše oživuje, v Ježíši Kristu se zjevil, skrze proroky a otce naše mluvil a v nás chce přebývat.“ Miladu zmátlo, a pan katecheta jí to dostatečně nevyjasnil, že v Československém krédu se sice hovoří o Duchu Božím, kdežto v Krédu obecné církve o Duchu svatém, ovšem v obou případech se jedná o jednoho a téhož Ducha. Podobně si církev československá uchovala i tradiční víru v Ježíšovo Božské synovství a jeho vykupitelskou a tudíž nezastupitelnou moc, jenom v pohybu a pluralitě jejího teologického myšlení trvalo skutečně několik desetiletí, nežli se znovu vrátila na osvědčenou hlubinu obecné křesťanské víry o Ježíši, který je, řečeno biblicky společně s apoštolem Tomášem: Pánem a Bohem. Proč to

všechno připomínám právě v den, kdy si v církvi připomínáme seslání Ducha svatého? Proto, abychom si uvědomili, jak každý z nás potřebujeme, aby se nás Duch svatý dotýkal. Církev bez Ducha svatého je jako řečiště bez vody, tělo bez krve, plíce bez dechu. Je-li církev vdovou po Duchu svatém, staví se do role pozůstalé po tom, který žil, ale už není – úděsná představa permanentně ztrápené církve, která pláče po tom, co bylo, ale už dávno není. A podobné je to i v rovině osobní víry. Ta nemá být jenom vzpomínkou na dávné rituály, na dětství, ve kterém nás možná rodiče kdysi vodili do kostela, nebo jsme chodili na výuku náboženství na faru nebo do školy. Víra má být mocným proudem, kterým se necháme strhnout a unášet k novému životu, novému náhledu na svět ve kterém objevíme i to naše místo v něm. A nic z toho není možné bez Ducha Božího, který je Duchem Boží svatosti, která se nás v něm chce dotknout a proměnit. Když Duch Boží zavěje, zpívá se v jednomu spirituálu, vstane z mrtvých naděje. Přemýšlejme, co bylo v našem vlastním životě tím uzdravujícím Božím dechem, který nás nasměroval směrem k Bohu. Jak se nás samotných Duch svatý dotknul, dotýká, k čemu nás povzbudil a k čemu přivádí. Věřím, že každý z nás v sobě neseme úžasná svědectví o tom, co všechno Bůh koná v našich životech.

Amen

*Kázání na Hod Boží svatodušní v neděli
24. 5. 2015 v Husově sboru ve Vršovcích*

3. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
6. 7.	neděle	15 hod.	Slavnostní bohoslužba k 600. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa	v Betlémské kapli
12. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
19. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
26. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

DÍKY BOHU ZA JANA HUSA. VELIKÁNA NAŠÍ HISTORIE

Pocházím sice z rodiny vycházející z kořenů židovských a katolických, ale žil jsem až do svých 35 let jako nevěřící. Postavu Jana Husa jsem znal pouze z dějepisu. Byl pro mne hrdinou, ale nerozuměl jsem jeho skutečnému poslání ani odkazu. Láskyplný a milosrdný Bůh však změnil můj život.

Podobně jako Jan Hus a miliony dalších jsem si i já zamiloval Pána Ježíše Krista nade vše. Každodenním studiem Božího slova jsem směl v Ježíši Kristu rozpoznat zaslíbeného Mesiáše, který měl přijít v určený čas, aby vysvobodil člověka z moci hříchu, zla, smrti a samotného ďábla, který stojí v pozadí každého zla.

V Bibli je napsáno: „*Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla*“ (List Efezským 6,12). Ježíš Kristus zvítězil nad ďáblem definitivně a jednou provždy, když na kříži Golgoty dokončil své dílo smíření a vykoupení člověka.

Ježíš řekl: „*Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.*“ Touto nadějí žil Jan Hus a touto nadějí smíme žít i my dnes.

Rádoby náboženská elita v Ježíšově době zinscenovala ukřižování svého Zachránce. Jak neuvěřitelná absurdita! Avšak jejich sobectví, pýcha a falešná ctižádost je přivedly k tomu, že se stali vykonavateli ďáblovy vůle. Smrt však nemohla Ježíše udržet v hrobě. Jeho vzkříšení přineslo naději a jistotu spasení lidem všech generací, kteří tento dar Boží milosti svými životními postoji přijímají.

Ježíš řekl: „*Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem*

na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu“ (Zjevení Janovo 1,17.18). Touto nadějí žil Jan Hus a touto nadějí smíme žít i my dnes. Ježíš zvítězil a ďáblovi se krátí čas. „Proto jásejte, nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte! Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá“ (Zjevení Janovo 12,12).

V tomto velikém Božím díle spasení a záchranu člověka probíhají stále souboje o věčné osudy každého z nás. Věčný život nebo věčné „bezživotí“. Bůh udělal vše pro to, aby každý z nás mohl být zachráněn. Ďábel si přeje pravý opak. Stát neochvějně na Boží straně vyvolávalo ve všech dobách hněv nepřítele a jemu poddajných lidí. *„Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat...“ (Evangelium Janovo 15,20).*

Lucifer kdysi sám ztroskotal na své touze být jako Bůh. Jako stvoření se chtěl měřit se svým Stvořitelem. Stejně svedl do hříchu i první lidi. Had ženu ujišťoval: *„Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Genesis 3,4.5).*

Stát neochvějně na Boží straně vyvolávalo ve všech dobách hněv nepřítele a jemu poddajných lidí.

A stejně svádí lidi ve všech generacích. V každém falešném náboženství jsou obsaženy tyto prvky. Boží plán je však jiný. *„Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2. List Petrův 3,9).*

Bůh nabízí východisko z hříchu pro každého člověka. *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Evangelium Janovo 3,16).*

Evangelium do Čech proniklo již v 9. století. Bible byla přeložena do jazyka lidu a v tomto jazyce se konaly také bohoslužby. Již před Husem se našli v Čechách ti, kdo veřejně odsuzovali zkaženost církve a všeobecný úpadek. Jejich působení vzbudilo velkou pozornost. Vyvolalo však také strach církevních hodnostářů, a tak začalo pronásledování učedníků evangelia, které v některých případech vyústilo v popravy.

Na univerzitě na sebe Hus upozornil svou pílí i výbornými studijními výsledky Jan Hus brzy přišel o svého otce. Jeho chudá a zbožná maminka ho doprovázela na cestě do Prahy, kde měl Jan studovat na univerzitě. Společně poklekli a matka pro něho vyprosila požehnání od nebeského Otce. Na univerzitě na sebe Hus upozornil svou pílí i výbornými studijními výsledky.

Následně se stal knězem, dostal se ke královskému dvoru a stal se také profesorem a později i rektorem univerzity, která mu poskytla vzdělání. Během několika let se skromný stipendista stal pýchou své země a jeho jméno znali v celé Evropě, kde tou dobou soupeřili různí papežové v „křesťanském“ duchu o svou moc.

Jan Hus neúnavně káral zlořádu církve a dovolával se přitom Božího slova. V téže době dva cizinci z Anglie vystavili na veřejném místě dva obrazy. Jeden představoval pokor-

ného Stvořitele celého vesmíru, Ježíše Krista, jak na oslici se svými chudě oblečenými a bosými učedníky vjíždí do Jeruzaléma, a druhý okázalý papežský průvod se skvostnými rouchy papeže i církevních hodnostářů.

Hus ve svých kázáních nabízel lidem zásadu, že svědomí se má řídit příkázáními Písma pochopenými rozumem

Nikdo nemohl přehlédnout toto kázání beze slov i jeho morální poselství. Husa přivedlo ke hlubšímu studiu bible a Viklefových spisů. To byl začátek cesty, jejíž pozemský konec se pro Jana Husa nacházel v Kostnici před 600 lety.

Hus ve svých kázáních nabízel lidem zásadu, že svědomí se má řídit příkázáními Písma pochopenými rozumem. Bůh promlouvající k člověku skrze bibli je jediným neomylným vůdcem, nikoliv církev promlouvající tehdy prostřednictvím častokrát bezbožných kněží, kteří zneužívali svou zákonnou moc k nezákonným cílům.

Jan Hus věděl, že mu v Kostnici reálně hrozí riziko smrti navzdory císařovu ochrannému listu. Přesto jako věrný křesťan nezaváhal a vydal se bránit pravdu. Vědom si hodnoty života a ceny vykoupení v Ježíši Kristu dokázal až do krajnosti rozlišit pomíjivé od nepomíjivého. Opakovaně měl možnost odvolat a zachránit se od kruté smrti na hranici.

Když koncil Husa naposledy vyzval, aby se rozhodl, reformátor potvrdil své dřívější prohlášení. Pak upřel pronikavý pohled na panovníka, který hanebně porušil své slovo, a prohlásil: „*Rozhodl jsem se z vlastní svobodné vůle přijít před tento koncil s ochranným průvodním listem zde přítomného císaře.*“ Zikmund zrudl, když se zraky celého shromáždění obrátily na něho.

Vědom si hodnoty života a ceny vykoupení v Ježíši Kristu dokázal Hus až do krajnosti rozlišit pomíjivé od nepomíjivého

Následoval obřad, kdy Husovi vrazi ho zbavili kněžství. Znovu byl vyzván, aby odvolal. „S jakou tváří bych hleděl na nebesa? Jak bych mohl pohledět do tváře těm mnoha lidem, kterým jsem kázal čisté evangelium? Ne, cením si jejich spásy více než tohoto ubohého těla, určeného nyní k smrti.“

A stejně jako Pána Ježíše Krista ho samotným ďáblem vedení nejvyšší náboženští představitelé své doby vydali světské moci k vykonání popravky. Když vzplály kolem něho plameny, začal zpívat: „*Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou.*“ A zpíval, dokud jeho hlas nebyl umlčen navždy.

Husova životní pouť skončila, ale pravda, pro kterou zemřel, nemůže nikdy zahynout. Jeho příklad víry a vytrvalosti povzbudil jiné, aby pevně stáli za pravdou a bránili ji navzdory hrozbě mučení a smrti. Jeho poprava ukázala celému světu proradnost a krutost Říma. Nepřátelé pravdy nevědomě prospěli tomu, co se snažili zničit.

Husova poprava ukázala celému světu proradnost a krutost Říma. Nepřátelé pravdy nevědomě prospěli tomu, co se snažili zničit

I dnes lidé po celém světě znají Jana Husa. Turisté přijíždějí do Betlémské kaple

i do Kostnice, aby navštívili místa, kudy kráčely dějiny velkého sporu mezi dobrem a zlem. V osobě Jana Husa se projevil čistý křesťanský charakter – nesobeckost, pokora a sebeobětavá láska, která zahání strach. „*Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce*“ (1. List Janův 4,18).

Proto je i pro mne Jan Hus největší osobností dějin českého národa. Jaký je jeho odkaz pro současnou generaci trpící naprostou relativizací hodnot? V Česku sice již 25 let požíváme přednosti náboženské svobody a svobody svědomí, ale bylo by nezodpovědně naivní se domnívat, že je vyhráno. Právě naopak.

Bible předvídá, že náboženské pronásledování přijde znovu. V tom je falešné náboženství nebezpečnější a krutější než ateismus. Poskytuje falešné naděje, vykresluje Boha v ďábelských vlastnostech a vnucuje člověku pod hrozbou trestů uctívání falešných bohů. Každý z nás má však svobodu volby a dar úsudku, aby nepadl do těchto ďábelských nástrah. Boží doporučení je jednoduché:

Opravdové křesťanství je vždy i o osobní statečnosti. Sílu nám k takovým postojům dává vždy Bůh. V něm není střídání světla a stínů.

„*Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám*“ (List Jakubův 4,7). „*Budte strážliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře...*“ (1. List Petrův 5,8.9).

Opravdové křesťanství je vždy i o osobní statečnosti. Sílu nám k takovým postojům dává vždy Bůh. V něm není střídání světla a stínů. „*Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.*“ (Epištola Židům 13,8). Proto je odkaz věrného Božího služebníka Jana Husa tak důležitý i pro dnešní generaci lidí nejen v Česku. Díky Bohu za tohoto velikána naší historie.

Radim Passer, publikováno na <http://ceskapozice.lidovky.cz/>

HUSITSKÁ POUŤ DO KOSTNICE

Mistr Jan Hus spolu s bratrem Žižkou a jeho Božími bojovníky byli pro mne Mod raných školních let postavami tajemnými, bytostmi skoro mytickými, a co si budu nahlávat, nejvíc mou pozornost poutaly tehdy vozové hradby, sudlice a samostříly. Od doby, kdy jsem chodil do školy, uběhlo skoro půl století, připomínalo se 550. výročí Husovy mučednické smrti, a tak jsem i já už pamětníkem. Až po čase jsem pochopil, jak velký požár někdejší mocipáni v Kostnici tenkrát zažehli, mnohem větší, nežli ve své krátkozrakosti byli schopni nazřít. Ten Husův oheň, pro něho osudný a stravující, se rozhořel následně v srdcích českého lidu a náš národ prošel tenkrát doslova a do písmene ohněm. Prvním v řadě Božích bojovníků, jak jsem pochopil, byl mistr Jan, přičemž jeho jedinou a zároveň nejmocnější zbraní bylo Boží slovo – evangelium, radostné poselství o cestě Boha za člověkem.

Letošní cestou do Kostnice jsem si splnil svůj dávný sen, podívat se do míst, kde Mistr Jan na hranici vztyčené u Bodamského jezera, dokončil svou životní pouť. Dělí nás od těch událostí 600 let. To je doba, která jde daleko za obzor naší životní představitelství. Naše „minipout“ do Kostnice se začala 3. června L.P. 2015 odjezdem z Prahy. Víc než pouť to byl spíš úprk, sprint nebo chvat, chcete-li. Měli jsme toho stihnout za pár dnů tolik, na co by jiní potřebovali alespoň měsíc. Není se tedy čemu divit, že jsme v takovém spěchu sotva měli čas se zastavit a v klidu porozjímat nad životem Mistra Jana a nad tím, co se s ním na těch různých místech, která jsme navštívili, dělo. Svou chvilku ztišení a hloubavého rozjímání jsem pro sebe vyšetřil večer, když jsem se šel vykoupat do Bodamského jezera, do toho jezera, kam po upálení vhodili ostatky Mistra Jana, aby dalším generacím bylo znemožněno navštívit Mistrův hrob. Ale tím, že hrobem učinili jezero, zvláštním způsobem zpřítomnili Husův odkaz. Koupele v Bodamském jezeře zprostředkovává nejenom obraz křtu, tedy symbol očisty, ale je zároveň i důvěrným setkáním s Mistrem Janem, který byl právě do těchto míst rozptýlen. Stál jsem tam v noci v jezeře a pozoroval kolem sebe nekonečnou vodní hladinu, vnímal její klid i majestátnost. Přišlo mi na mysl, jak se asi musel Mistr Jan cítit v téhle cizí zemi, daleko od domova, a jak silnou musel být osobností, aby ustál všechno to, co mu připravili. Ze svého dětství znal jihočeský rybník, v dospělosti Vltavu. Bodamské jezero je ve srovnání s tím mořem, nekonečným oceánem, jehož hranici nevidíte, protože je daleko za horizontem. A tak, ač uprostřed takřka nekonečné vodní plochy, cítil jsem podivnou stísněnost. Jaká to musela být obrovská nenávisť a zároveň strach koncilních otců, když se takto katolíci vůči jinému katolíkovu zachovali? A stejně byla jejich snaha marná: Pravdu neupálíš! Je jako dravý proud, nepřestane se valit, nepřestane se dál rozlévat: oheň, proměněný ve vodu a voda, mění se v oheň – to je obraz neotřesitelné víry v Boha, symbolika křtu vodou, ve kterém člověk získává pečeť Ducha svatého, jehož znamením je oheň.

Na druhé straně Husova kamene je jméno druhého kostnického mučedníka ohněm Jeronýma Pražského. Kámen leží přesně na místě, kde stála Husova hranice. Jeroným byl o rok později upálen o zhruba 200 metrů dál. 4. července jsme konali bohoslužbu v lutheránském kostele sv. Gottharda v Kostnici. Za oltářem se vystřídali patriarcha Butta a husitští biskupové z Prahy a z Olomouce, venku pak bylo slavnostní odhalení památníku, který Církev československá husitská věnovala městu Kostnice a jehož autoři jsou žáci kamenické školy v Hořicích. Další den v neděli ráno jsme se už proti proudu času vraceli zpátky do Čech, na hrad Krakovec, ze kterého kdysi Mistr Jan odcházel na sněm do Kostnice. My jsme se z Kostnice, na rozdíl od něj, vrátili. Bohoslužba na hradním nádvoří pod širým nebem byla naším poděkováním Pánu Bohu za náš návrat i za statečného kněze Mistra Jana. Obloha nad námi i prostředí okolo nás mělo svou neopakovatelnost. A Pán Bůh nám dokonce z nebe na pozdrav zabouřil...

Karel Červený

Byli jsme rádi, když jsme se ocitli zase na čerstvém vzduchu a vrátili se do svého klidného zákoutí pod ochranu církve československé s přesvědčením, že k tak vyhocené situaci v tomto dávno zavedeném a lidmi oblíbeném divadle přece snad nemuselo dojít.

Brzy na to přišel jednoho večera neočekávaně k nám do bytu J. Skřivan o radu, co dělat, aby se Vinohradská zpěvohra zachránila. To si ovšem nevybral právě kompetentního rádce. Já jsem se právě vrátil z celodenního trmácení Prahou, kde jsem sháněl nějakou tu tisícovku, abych mohl aspoň poněkud čestně dokončit sezónu. – Zruinovaný finančník Skřivan byl na tom patrně ještě hůř než já, který mu s velkým namáháním vytrhl z ruky nabitý revolver. – Koncesionářka Mařenka Křečková skončila však přece sebevraždou. Byla to dobrá umělkyně. S dojetím na ni vzpomínám – ubohá, životem a rozháranou dobou uštvaná žena!

NA ŽEBROTĚ

Nájemné za Jiráskovo divadlo jsem měl zapláceno do konce prosince 1931. Počátkem prosince jsem však již jasně viděl, že Jiráskovo divadlo ani do konce měsíce května 1932, t. j. do konce sezóny, neudrším, kdybych se namáhal sebevíc. Rozhodl jsem se tedy podniknout pro mne nezvyklé kroky – šel jsem na žebrotu.

Obrátil jsem se nejdřív na ministra V. Klofáče, který měl ve Vršovicích pěknou vilu. Vyložil jsem mu svou zoufalou situaci a žádal jsem ho o přímluvu, aby mi byla poskytnuta nějaká, byť sebemenší jednorázová podpora, jen abych nemusel sezónu předčasně ukončit. Podporu jsem nedostal, ale za to šalamounskou radu, abych uspořádal o přestávce akrobatickou produkci a když prý tomu udělám pořádnou reklamu, budu mít každý den v divadle nabit. Viděl prý to nedávno v Paříži, kde si rovněž tímto způsobem pomáhají k větší návštěvnosti. Na to jsem ovšem již nenalezl odpověď a vypotácel jsem se ze dveří víc mrtvý než živý. Moje křížová cesta za záchranou Jiráskova divadla pokračovala. Jako druhého navštívil jsem starostu města Vršovic. Ten mi doporučil, abych se obrátil na kulturního referenta města Prahy prof. Žipka. Učinil jsem tak, vysvětloval jsem, že v květnu 1932 ukončím činnost v Jiráskově divadle a že již o mně nikdy neuslyší. Marné volání! Byly tu velké scény, které prý je nutno podporovat především; mně bylo řečeno, že jsem si to měl rozmyslet dříve, než jsem do Jiráskova divadla šel. Měl sice pravdu, ale pomůženo mi tím nebylo.

Další moje „štace“ byla zemský výbor. Navštívil jsem dr. A. Basse a doufal jsem, že aspoň u něho naleznou porozumění. Porozumění jsem skutečně našel, ale peníze ne! – Díval se na celou záležitost trochu s humorné stránky a já jsem mu byl už i za to vděčný. Protože jeho humor se nevybíjel nějak ironicky na mně, ale na tehdejší systém. Když mě ujistil svou důvěrou a sympatií, řekl, že ovšem není v zemském výboru sám. Otevřel dveře, vyvedl mě na chodbu a povídá: „Tady máte dvanáct dveří, zkuste u nich vypucovat kliky.“

Poděkoval jsem mu za radu a pustil jsem se do toho. Dopadl jsem žalostně. Musel jsem vyslechnout spoustu omluva výmluv a došel jsem k přesvědčení, že je tady všechna námaha marná a že zbytečně mrhám čas.

pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 25. 6. 2015

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 119 a modlitbami členů RS.

RS schválila prodloužení nájmu bytu č. 7 ve 3. patře Husova sboru o 1 rok. RS schválila přenechání nájmu bytu č. 5 po odstěhování původního nájemce.

Lakování oken v bytě č. 6 bylo ukončeno, rozpočet narostl o 5.000,- Kč z důvodu pochromování okenních kliček, se kterým se původně nepočítalo. RS odsouhlasila proplacení faktury za práci.

RS obdržela od firmy „Václav Červenka – PLYN – SERVIS Červenka“ rozpočet na instalaci ÚT v bytě č. 6 ve výši 216.796,- Kč bez zednických prací (součástí rozpočtu je instalace etážového topení v bytě, rekonstrukce odpadů, ohřev a rozvod vody a plynu).

RS dále schválila náklady za vícepráce nad rámec předloženého rozpočtu (zednické práce, rekonstrukce elektro rozvodů v dotčených oblastech ad.). Celkový objem zakázky včetně víceprací nesmí překročit výši 300.000,- Kč. Případné navýšení rozpočtu nad částku 300.000,- Kč musí odsouhlasit RS.

Bratr farář informoval RS o aktuálním stavu účtu ke dni 25. 6. 2015. Banka: 32.059,47 Kč, pokladna: 2.603,- Kč. K dnešnímu dni nejsou evidovány faktury po splatnosti.

Bratr O. Nováček informoval RS o průběhu inventarizace majetku Husova sboru. Inventarizace je již z větší části dokončena a nyní probíhá její elektronická aktualizace.

RS ustanovila inventarizační komisi, jejímiž členy byli navrženi: O. Nováček, D. Frýdl, M. Janatová a D. Čáp.

Komise vyhodnotí zařazení inventarizovaného majetku a schválí vyřazení dosloužilého inventáře a následně inventarizaci ukončí. Zápis o ukončení inventarizace předá komise RS na jejím zářijovém zasedání.

Bratr farář informoval RS o vyzvednutí služebního vozu Citroen Jumpy a zaplacení zálohy úvěru. RS upozornila na povinnost vést knihu jízd, další náležitosti metodiky užití služebního vozu budou projednány s účetními CČSH.

Bratr farář předložil RS přehled akcí divadla MANA za období 1-6/2015

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.